

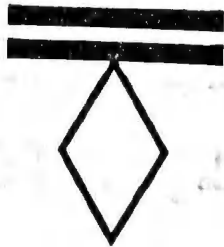
شورمي د قلم په ژبه راوړله

چی بلي کړم د فکر او شعور لمبې
شورمي د قلم په ژبه راوړله

محمد الياس الياس

شورمي د قلم په ژبه راوړله

محمد الياس الياس

© ۱۳۸۵ ل. د پښتو ژبې د پوهنتون د لاسه

ٲول حٲولہ محفوظ دی

د کتاب نوم _____ شور می د قلم ٲه ژبه راوله

لیکونکے _____ محمد الیاس الیاس
(0346-2860464)

د چاپ کال _____ ۲۰۰۸ (اول ځل)

د چاپ ځائے _____ المظهر ٲریس بټ خيله

شمېر _____ پنځه سوه

کمپوزنگ _____ سردار الملک بابو

ٲائټل _____ محمد الیاس بابو

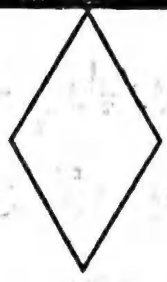
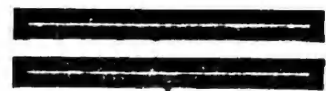
بیعه _____ (اتیا روٲیۈ)

د موندلو درکونه

- یونیورسٲی بُک ایجنسی خیبر بازار ٲیشور
- حزب الله بُک سنٲر طوطه کان
- ضیاء بُک سنٲر زیارت حصار بابا
- مُسلم بُک سنٲر درگئی
- شاه بُک سنٲر بټ خيله

ما هو رايه و رساله

تبرون

د خپل ماما نثار محمد نثار

د خوئی عادل محمد په نامه چې

د پښتو ادب سره ئې بې کچه مينه لرله

محمد الياس الياس

الياس د منزل په لور

د گل ورينو گلدرود بښايستونو وطن ملاکنډ چې د قدرت د
رنگينو نظارو د هسکو دنگو لوړو غرونو مرغزارونو بڼکلا د
نختر او ديارو شنه د شنو شنو ورشوگانو دشتونه او په تېره
تېره د سوات د سيند د غاړې حسيني نظارې د يو حساس
زړگي اوده خيالونه داسې راپاروي چې سره خامخا په نازکو
ليکلو او وئيلو مجبور کړي او بيا يو داسې تعليم يافته حله چې
تر داوخته ئې د دنيا د ډېرو مختلفو ملکونو سفر هم کړه د او لا
نور هم په تگ د به اړومرو په دې ليکلو مجبور پېږي.

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې

شورمې د قلم په ژبه راوړه

د دې شعر خالق محمد الياس الياس چه دا ورسټنې مصرعه ئې د
کتاب نوم د مارچ د مياشتې په دويمه نېټه نولس سوه اتيا
کښې د طوطه کان کلي د استوگن حاجي فريدالله خان هيډ
ماسټر چه د سنيټر ستياف صدر هم د د يوسفزو د سلطان
خان خېل د ډېلي شاخ اسماعيل خېل سره تعلق لري کره سترگې
او غږولې نیکه ئې دخپل وخت يو نوموړه مشر تېر شوه د چې
د حاجي اسماعيل خان په نوم يادېږي.

ښاغلی الیاس په خپل کلی کښې د ابتدائی تعلیم حاصلولونه
 پس: F.Sc: د پېښور پبلک سکول نه په ښو نمبرو کښې پاس
 کړه په 1999-2000ء کښې ئې د پاکستان میرین اکیډمی نه د
 جهاز رانی تعلیم حاصل کړو. د 2002ء نه تر اوسه په
 پاکستان نیشنل شپنګ کارپورېشن کښې د نیویگیشن افسر
 په حیثیت خپلې ذمه واری تر سره کوی. د دُنیا په گت گت
 کښې گرځیدونکې سېلانه په لیدلې شوو ملکونو کښې چې
 کوم څه لیدلې دی او د کوم څه نه متاثره شوې د هغه ئې د
 قلم په ژبه د ادب دُنیا ته سپارلی دی. لکه د جبرالتر په
 لیدو وائی

دیدن ئې راته تېری د اسلام خبرې اوبښودې
 ښکلا ئې راته واړه په ماښام خبرې اوبښودې
 د ځانې کښې د طارق د تورې شرنګ دې لا تر اوسه
 دې ځانې راته د خپل اصلی مقام خبرې اوبښودې
 نوی خیالات نوی حالات د سپرلی د ښائستونو رنگینۍ نوی
 ردیف او قافیې، نوی تشبیهات اشارې او کنائې او د قدرت د
 حسینو نظارو حسین ښکلی او ښائسته رنگونه د الیاس په
 غزلونو نظمونو او سندرو کښې سم په گډا گانو دی لکه چې وائی

پريږدوئې چه گل شي پسرله ځمه شيندمه
د زړه په پرهرونو مې لمبې ځمه شيندمه
او يا دا شعر

د اسرافيل شپيلۍ به وينې مې نه كړي
د بنگرو شرنگ به د محشر جوړوي
ښاغلي الياس د خيالي محلونو او قلاگانو جوړولو نه سنډه كوي

او د حقيقت په لتون كښې د لکه چې وائي

ژوند كښې حقيقت غواړه د خيال قصو ته مه گوره
رنگ لتوه نور او د جمال قصو ته مه گوره

د منزل په لتون كښې ې پښې تنياكې دي

په نظر نه راځي په غټو غټو گورم ورته

د پښو تنياكې مې پولې شوې د منزل په لتون

ولې بيا هم ښاغلي شاعر د منزل په لور په تگ كښې د نوي كل

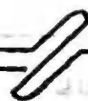
د ملگرتيا په اډانه خپله كاميابۍ سرگنده وي او ښه په جار حانه

انداز كښې وائي

مونږ سره د کلي ماشومان په پله شوی دی
 داخلي مو واورتي د چا پلار مخه تيوې نه شی
 د خپل حق غوښتو آوازې دارنگ پورته کړې
 اوس به په سرو سترگو په ملگرو دلته نه کرځو
 مونږه کښې د حق غوښتو جذبه راويځه شوې ده
 هر شاعر د خپلي خاورې او خپل وطن سره بې کچه مينه لري
 او د غېرو د غلامۍ نه د ځان بچ ساتلو د پاره خلق بيداروی
 الياس په دې حقله وائي

واکي د وطن به مې د غيرو لاس کښې ورنه کړم
 په ژبه د قلم ځما تپه راويځه شوی ده
 د اتفاق او اتحاد درس دارنگه ورکوی
 ترڅو به بېل يو د يو بله داسې بېل په وطن
 راځي چې يو شو سره خپلو کښې د قام په رنگي
 ښاغله هر هغه څوک درویش گڼي چې د خپل نفس د ارمانونو
 قاتل وي.

که د نفس د ارمانونو قاتل نه شوه
 هسې خان خاورې کول درویشی نه ده
 د خپله خدایه خپل مرک د جانان په غېږه کښې غواړی
 ژوند مې په یادونو کښې تېر شوه د
 مرک مې د جانان غېږی له راوړه
 د چایا دونه ئې زړه کښې داسې زرغونېږی
 عرش کښې پسې چغې فرشتو کرلې
 بیامې د چایا د زړه کښې زرغون شولو
 د خپلې پوهې په باره کښې وائی
 خلقه زما د پوهې ناپ له پیمانې مه گورئ
 چه شم په سترگو کښې مد هوشه راته هوش لیده شی
 ددے شعر نه ئې هم خوندونه واخلي
 سپونږمې خوهر وخت په ورېخو پټه نه وی
 تورو زلفو نه دې سپین مخ رابهر کړه
 هر څوکه د الیاس شاعری لا په ابتدائی مرحلو کښې ده ولې بیا
 هم فنی خامی پکښې ډېرې کمې په نظر راځی. پښتو ادب ددے

خلمه شاعر نه د نور ډېر څه اخستو طمع لري. ځكه هيله لرم چه
خپل كوشش به جاري اوساتي چه د پښتو ادب لمن ته نورې
ډيرې گلدستې ډالۍ كړي.

د الياس په دې مجموعه كښې ډېر د ښائسته خيالونو ازاد
نظمونه هم شته د مثال په توگه مسكا، بُت، په رندو كښې كوني
باچاوي. او داسې نور دغه شان په بندو نظمونو كښې ښكړي
واله، انتظار، غريبه طبقه، كاش، سوچ، سپرله او داسې نور ډېر
خوندور نظمونه دي چه په لوستونې تنده ماتېږي
د دې نه علاوه الياس هائيكو، قطعي او رباعياني هم ليكلي دي.
زه د پښتو ادب لمن ته د وسعت وركولو د خاطر د الياس د دې
ډيار ستاينه كووم زړه مې غواړي چې ډېر څه مې پرې ليكله وي.
ولې لوستونكو ته به هم څه پريښودل وي. نوله دې مرغه زه
د مينځه اوځم او د بحث لوستونكو ته پرېږدم چې الياس د
شاعري په ميدان كښې تر كومه كامياب ښكاري.

په ډېره مينه

نثار محمد نثار

طوطه كان ملاکنډ ايجنسي

نېټه ۲۰۰۷

طوطه کان
04.01.2000

غږت

په تن مې اور بلېږي يا لمبه راويښه شوې ده
يا چرته د خوب نه محبوبه راويښه شوې ده

اوس به په سرو سترگو يه ملگرو دلته نه گرځو
مونږه کښې د حق غوښتو جذبه راويښه شوې ده

ځي چې ترې د مېنې او ښکلا سندرې جوړې کړو
نن مې د رباب تار کښې نغمه راويښه شوې ده

هسې د وطن ناوې د قصده ځان اوده کړلو
خدائېگو ماته پته ده چې ښه راويښه شوې ده

يا څښلې ئې جامونه د شرابو ښه بې درېغه دي
يا داسې راته ښکاري چې اوده راويښه شوې ده

واگې د وطن به مې د غېرو لاس کښې ورنه کړم
په ژبه د قلم زما تپه راويښه شوې ده

ورِيخې لېمه زلفی بانه چېر مه
خمه ورځمه پُښتانه چېر مه
پریردئ که خلق راته هر څه وائی
نن دې یادونه میلمانه چېر مه
ته دې د ژمی په نمرمه نازېږه
زه لا د خپل اوړی غرمه چېر مه
ویمه که چرته پکښې لاره اوځی
خپل اسوبلی ساره ساره چېر مه
الیاس ترې د یار په نوم نغمې جوړوم
بیامې تارونه نن د زړه چېر مه

یو شعر

چا پېرچل مې په پوښتنه د جانان شو
خاموشۍ مې تذکرې د مینې اوکړې

ساده وو ژوند چې ئې آسان يادوو
گل په ژړا ژړا خزان يادوو
دنيا په هاغې هم خوشحاله نه وه
ماچې د خپل برخې آسمان يادوو
خلکو د ژوند سخته مرگي ته وييله
ما هاغه تريخ ساعت هجران يادوو
د عشق لمبو د مېنې اور واخستو
تا چې زما د ژوند داستان يا دوو
د هر چا شونډې په حرم رپېدې
مابه گهرې، گهرې جانان يادوو
تا د ستم ازغې تېره کړله نور
ماچې ريشې ريشې گربوان يادوو
چه په کتوئ سترگې نه مړېدې
مادهغه حسن دوران يادوو
سبابه ئې دوه گزه کفن جامه وي
خلکو الياس د کلي خان يادوو

غېرت پښتو به راژوندی کړی سرفروش لیده شی
پښتون چې یو ځای یو ځای گرځی نو پر جوش لیده شی

خلقه زما د پوهې ناپ له پېمانې مۀ گورئ
چې شم په سترگو کښې مد هوشه راته هوش لیده شی

تۀ مې جانان تۀ مې جهان تۀ مې ایمان ئې گرانه
ستانه بغير کۀ چاته گورم راته دوش لیده شی

سربه مې بره وی خونازبه مې په مینه نۀ کړم
قبس ئې ورک کړۀ دے منصور هم فراموش لیده شی

پخواچې ذکر به ئې هر وخت د بوستان کولو
ستا خبر لوڅۀ الیاس نن دومره خاموش لیده شی

سپرمه (PERFUME) آزاد نظم

غريب سره كه په هفته كېني يو ځل
چرته په خپلو سپينو پاكو جامو
ځانله د مينې نه خوشبو پورې كړي
وائې چې زه به هم په لارو كېني نن
د خپل بدن په بنائستو عطرو
د خپل ماحول فضاخوش رنگه كړمه
وائې چې نن به زه خوشحاله شمه
زما به خلق تعريفونه او كړي
چې گوره څومره ښكله بوټي راځي
نن د فلانكي ماما د خوي د تن نه
بخوده ته څه پته ده
چې خلق داسې وائې
غريب سړي ته گوره
په جامو سپر لگوي

درست جهان درته حېرانه مه جبين ئې
لکه گل لاسو کښې رېږي گل ورين ئې

که په سر سترگو مې کښې ناز دې اخلم
ستا ادا داخيستو ده نازنين ئې

ستا دمخ برابر نه دی دُر گوهر
دُر گوهر مې پکار نه دی مرمړين ئې

زړه مې هسې تاله چرته درکولو
دلنواز ئې دلربا ئې دلنشين ئې

د جلی خفی معنی د الیاس نه زده
د زړه سترگو ته مې برېښي ته مبین ئې

انتظار

د زړه د درد د کمېدو په خاطر
ستاد خائسته بشر لیدو په خاطر
په توره شپه کښې بې اسرې پاتې شوم
د سپین سحر د ځلېدو په خاطر
ارمانی زړه به گورت ته وړمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

ستا په لیدو به چغېدو مې زړگه
په تا پسې به خوریدو مې زړگه
چې ته رانغله په ما گرانه اشنا
لکه ماشوم به ژړېدو مې زړگه

یاد به دې څه وایه ساتمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

لاړه اوډه شوله د خوب غیږه کښې
ځما ځوانی د لېونتوب غیږه کښې
که وی لوټې شوه خبر د رابه شی
هغه قاتل د سړیتوب غیږه کښې

ځکه د زړه وینې ختمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

څه په هجران او څه ديدار کښې تېر شو
څه په ازغو او څه په دار کښې تېر شو

ستباد راتک ستاد ليدو په خاطر
ژوندون مې ټول په انتظار کښې تېر شو

ورځم په کچه درنه وړمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

قطعه

خلق مې خدايه ليونې لېونې بلي
لامې څيرې گرېوان نه دې تر لمنه

په مدار د زندگۍ کښې تلک به زده کړه
که زما د سوچ محور ته شوه دننه

تا کله راته پرېښودو تړون مې درنه غوښته وو
د مينې لېونې وومه جنون مې درنه غوښته وو

رېښودې غوڅ غوڅ پرهر پرهر دې راله راکړلو
ارمان د زړه معصوم گرانه زرغون مې درنه غوښته وو

دارته د منصور غوندي ناحقه خټه چرته شوم
بې وسه د ظفر غوندي رنگون مې درنه غوښته وو

دې د پښتونخوا خلقو ملا زماليدر کړلو
قاضی مې درنه نه غوښتو پښتون مې درنه غوښته وو

ساده وومه ناپوهه چې مې تاله زړه درکړه وو
لمبه دې کړمه سيال نه شوم سکون مې درنه غوښته وو

تاله مې د ژوند ښائسته رنگونه راغونډ کړي وو
خان ته دې نږدې نه کړمه يون مې درنه غوښته وو

حالاتو دستم په چهره ټول زخمی زخمی کړمه
مرک مې درنه نه غوښتو ژوندون مې درنه غوښته وو

غوڅ شومه لکېږي مې په تن رېباره اوختې
خزان وې ته سپرلې نه وې ازغن رېباره اوختې

اشنېامي په خندا جوړې د بل سره ليدلې وو
خپولې مې د تندي نه چې من من رېباره اوختې

ستاپه لمسه تلې وو او ستا په وينا رانغې
ته جوړې د مينې مې دېمن رېباره اوختې

تالکې منصور غوندي دارونه پېژنده چرته
ماغوندي بې وسه وې غمژن رېباره اوختې

ورشه ميځانې لره رندانوته دا اووايه
سجدوله فرشتې مې په لمن رېباره اوختې

الياس له دې د ښکلو سترگو مست پېغام راوړه د
ځکه مې بهانه جوړې د فن رېباره اوختې

خلاقو چې به ماته د وصال قصه راواخسته
ما به ورته ستاد شينکي خال قصه راواخسته

روپکښې غورځنگ راغې مستې چپه چپه کړلو
ماچې سمندر ته د هلال قصه راواخسته

زه لکه منصور به ترې خوندونه د ژوند اخلمه
زلفوکه دارونو دې د تپال قصه راواخسته

پخوا پرې خلقو بانگ د کلي نه وئيلو
نن راته پښتون هم د گلال قصه راواخسته

ماترېنه لوگې ستاد رخسار د لمبو اور کړلو
خيال مې لېونې چې د جمال قصه راواخسته

نورې هم ښائسته کړو د اسمان لمنې سرې شولې
تيارو چې کله نمر ته د زوال قصه راواخسته

اوبنکې ترې په تر تر راروانې شوې غمژنې وې
سترگو ته چې ماد پشکال قصه راواخسته

يه خدايه بادشاه د زمانې ئې په ژړا کړلو
بخت مې سکندر ته د اقبال قصه راواخسته

دواړوچې يو بل ته غلی غلی کاته کړی وو
نن مې زړه ته هاغه د تېر کال قصه راواخسته

خیال ته مې د درست جهان نغمې راټولې شوې وې
پېغلوچې په خپله د خپل شال قصه راواخسته

زکړد الياس ئې د دارونوپه سرکړه ده
عشق مې سرو لمبو ته د کمال قصه راواخسته

لړۍ

د غره لمن کښې سم په شور بلېږي
ورته حېران شوم کور په کور بلېږي
ماوے لوگے دے چرته اور بلېږي

هسې نه ډوب چرته په شرم شمه
لکه د موم په شاني نرم شمه
ماوے ورځم ورته چې گرم شمه

خونه لمبې نه غرغډې وې پکښې
نه د بڅرکوشان درې وې پکښې
اونه څکرو تې ټکې سرې وې پکښې

ماوې دا غرونه ستر شوی دی
يادا خوړونه ستر شوی دی
کنه سيندونه ستر شوی دی

لارې د تلو لورې ژورې وې
يو مې د پښو تناکې سترې وې
بل خوا شلېدلې مې چپرې وې

گنې ماوې چې مخکښې څه دي ورځم
بېردي که لږ خراب او ښه دي ورځم
کاره دي نېغ او که اوږده دي ورځم

خو چې نژدې شوم ورته خړې وې
تيار لوگه ووسم لوخړې وې
په چاپېرچل ماحول کښې لري وې

دروېشى

سوال منت زارى كول دروېشى نه ده
د چادرته او درېدل دروېشى نه ده

زړه له بڼايي عاجزى كه بڼه خصلت ده
سر هر خاځه كېنې ټيټول دروېشى نه ده

كه د نفس د ارمانونو قاتل نه شوې
هسې خان خاورې كول دروېشى نه ده

كه مقصد دى تش شهرت وي درېغه درېغه
خان په شتو و كېنې وركول دروېشى نه ده

قطعه

ځنگه چې شور غره کښې نخترې کوی
داسې جانان خوږې خبرې کوی

چرتې چې ستاد قدم خاپ تلې ده
هله کښې نن سپرلې اخترې کوی

قطعه

نه غواړو گلاب ځوانۍ نه رنگ د زمانې غواړو
مونږه تربنه چنگ رباب ساقی او میخانې غواړو

عقل تربنه نه غواړو د بخت د غوښتو وړی یو
ژوند د بې غمۍ ځانله او مرک ترې لېونې غواړو

فرض که (آزاد نظم)

فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی
زه به د خيال د نيا ته منډه کړمه
هله به ستا د ياد بنگلې وی چرته
زه به د مات زړگی د پاره ځانله
هله د خيال په پښو کښې پرېوځمه
بيا به ترې لږ په موسېدلی شونډو
په تراړو تراړو ټکېدلی شونډو
ستا د ديدار يو څو لحظې او غواړم
هله که خيال مې چرته هاڼ اوکړه نو!
زه به مَسکې مَسکې په مينه مينه
ستا د هر ياد سره اوږه په اوږه
د يو ځای تلو خوندونه واخلمه خو
فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی

رنگين سپرله مي كړه نشه د مست ماښام په رنگي
سترگي راواړوه كاسي پكې د جام په رنگي

ظاهر مي مۀ كوره كۀ تريخ ازغۀ ازغۀ لېده شم
پك د خوړوويمه دننه د بادام په رنگي

لېوني مينې راپغاړه ملنكي كړه راته
لنډ شو منزل راته ملگرو د يوگام په رنگي

تر خوبه بېل يو تو تر بله داسې بېل په وطن
راځي چې يو شو سره خپلو كښې د قام په رنگي

مخامخ هسې هم كتلۀ ستا بښاست ته نه شي
په الياس بيا چرته حضور شه د الهام په رنگي

طوطه کان
03-05-2005

لږ ځانته رانزده مي کړه ارمان مي کړه چي ځم
راغله دي يم بيا درته جانان مي کړه چي ځم

د مينې الله هوراته په مينه مينه وايه ته
ماشوم مي واخله غېږه کښې خپل ځان مي کړه چي ځم

څنگه ته چي آينه کښې په کتو ځان ته حېران شوه
هم داسې د بيا بيا خيشت ته حېران مي کړه چي ځم

ما ژوند کښې تش د مينې روزگار کړه د جانانه
گل مي کړه سپرله مي کړه بوستان مي کړه چي ځم

الياس پرې ښه پوهيږي څاریده د مينې څنگه وي
سپيلنه مي کړه لوگي ځان ته قربان مي کړه چي ځم

غریبه طبقه

د ستیری ژوند په لوڼې سفر اوډه دی
د خان په مرسته درپه در اوډه دی

خدایه د کوم قانون د لاندې زما
نن د وطن بچی نهر اوډه دی

د هر په اوړی د غرمو په شگو
د سوری لاندې زورور اوډه دی

یه خوار قسمتو خوشحالی جوړی کړی
ظلم ورکیری ستمگر اوډه دی

د وطن پېغلو هله شور جوړ کړی
ستیری نغمې مو په ګودر اوډه دی

ماته پردې محل اونه ستایي
لامې زخمونه د ځیګر اوډه دی

نن سبا

چامې گريوان او شلوو
چاراله تن او خوړو

لبونې کېږمه ځم
غم مې بدن او خوړو

هله توبي او باسئې
مړې کفن او خوړو

په يخنۍ کار نه لري
خلق فېشن او خوړو

د شوگيړو عادت ئې چرته د نظر خوبوی
د غزل تارکۀ مې چېرم رالۀ پرهر خوبوی
خواوۀ گفتارته ئې مرغی دی په چرچقو سحر
د زلفو سپورۀ ئې ماسنام کښې زیرۀ نمرخوبوی
الله دی خبر کړی پښتنې منگۀ په سر ایښۀ دۀ
بیا په سندرو زما هاغۀ شارگودر خوبوی
ستاد کاواکۀ لېونو سترگونۀ څار شم گلي
چې په کتو مې سترۀ ژوند نوۀ سحرخوبوی
هسې دې زخې په وجود جانانۀ خوښې نۀ دی
د جبین خال دی په آسمان پورته قمر خوبوی
یو مې بېگا ستاد راتګ لارې کوڅې څارلې
بل مې سرې چغې د پښتو درمانۀ سرخوبوی
یا څوک پښتون چرته د غرۀ لمن کښې تا یادوی
یاد پښتو خبرې کېږي چې خبر خوبوی
ساقی قسم کۀ ستاد جام مستی سرور راګوی
الیاس خورې خورې خبرې د دلبر خوبوی

حرص

زما کور کښې ولې نشته ستا په کور کښې خړپړه ده
بس په ده وره خبره جنګ کښې نخښته هر سره ده

څوک د پلار په مرګی خاندی څوک د ورور وینی څټی
عجیبه دنیا ده ربه عجیبه اړه ګهره ده

مو من ته

که نازونه د بې نیازه جانان یوسه
ډک د نور په رنایۍ به دې عقبی شی

که د خان د معرفت طلب دې اوکړو
معرفت به دې نصیب د لوئے الله شی

رنگ مي د ارمان غېږي له راوله
 غلې مي حېران غېږي له راوله
 ژوند مي په يادونو كښي تېر كړې دې
 مرگ مي د جانان غېږي له راوله
 مينه خپلېدل كې په يټلاتو وي
 گټه د تاوان غېږي له راوله
 نور د سپرلي ناکړ دې نه شم کته
 حُسن د خزان غېږي له راوله
 دم مي په پښو كښي نور د تلو نشته
 سترې د كاروان غېږي له راوله
 تندې په زمكه لږوه الياسه
 خان ته دې آسمان غېږي له راوله

20-12-2000

يو ځلي نه ده په بيا بيا مې وژنی

قاتلي سترگې د اشنا مې وژنی

د تختېدو لارې مې بندي شولې

خدایه د خپلو په رضا مې وژنی

خواره زلفان د یار بنائسته انګې

کله هغه او کله دا مې وژنی

ماوې چې دلته به ساه واخلمه خو

دا ستا یادونه پکښې لاسې وژنی

نن د الیاسه ټي سترگې واړولې

ملګرو داخل په ریښتیا مې وژنی

خوبونه يوسى خان سره د چالېونى سترگې دى
داستالېونى سترگې اشناستالېونى سترگې دى

تيارې پزى راخوړې دى په سپوږمۍ كېښې رڼا نشته
خودلې ورته تا جوړې نن بيا لېونى سترگې دى

داما چې كله كله غلى غلى په خندا كړى
كمال د هيچانه دى د اشنا لېونى سترگې دى

ساقى پيالى دې لركړه هاغه كيف سرور ئې نشته
خيال كېښې مې پرته د دلربا لېونى سترگې دى

پخپله ورته اوگوره كه تاته اشنا نه گورى
الياسته پښتنې دې بې پروا لېونى سترگې دى

په شېبو ترې نه د اوښکو باران درومي

بي ديدنه چې راځي سترگې محرومي

د پښتون په جامه توريم لگېدلې

پښتنې سترگې مې هيرې کړې معصومي

بي نوا ترې جوړې بيا وو نن راغلي

تر اسمانه مې سلگي تللي مغمومي

ستا نظر به ستا بنائست ته رابللي

نغمې چرته وي زما دومره محکومي

خه خوشته پکښې ملگرو چې لگياد

د الياس خبرې نه دي بي مفهومي

ما ورپسې کړه خدایه سمه او دا غر صدقه
 اشنا تر اوسه رانه غواړی مرور صدقه
 تاد دنیا د پاره پرېښه بې آسري وومه زه
 ما خو دنیا وه گرځولي ستاد سر صدقه
 ستاد دیدن تگه به نور د تانه څه او غواړی
 بس په کچکول کښې ورکوه دې د نظر صدقه
 ستاد جبین د خال خندامې تته نه شوه لیدې
 ماد سپوږمۍ په نامه ورکړله د نمر صدقه
 اول دې ورکړم د دنیا د تریخ دستور په گوتو
 اوس رانه غواړې مې گریوان په اوبڼکو تر صدقه
 ماهم د مینې په نوم ځان د اور لمبو ته نیوو
 تاوے خلیل شاه او بُتان کړه د آذر صدقه
 ورځه تندۍ یار ته په زمکه په بیا بیا لگوه
 الیاسه که چرته ئې نن اومنی د در صدقه

د دار په سر چغې وهم لېونه
پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونه

راشه پوښتنه مې د حال اوکړه
گنې واللّه درېسې مرم لېونه

د يار په مينه کښې واپس روغ شو
خلقونارې کړلې چې کم لېونه

خدایه ما هسې لېونتوب خوښووو
تارانې جوړ کړلو سم دم لېونه

ستاد اُلفت ستاد مُسکاد وجې
الياس يادېږم چم په چم لېونه

کاش

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
وئيل ئې خدائے دې کره کامياب بچيه
چه د غريب د حق پوښتنه اوکړه
خدائے دې نواب کره د نواب بچيه

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
وئيل ئې نصيب دې شه ثواب بچيه
چه د باطل تورې تيارې لري کړه
خدائے دې رنجا کره د افتاب بچيه

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
خدائے دې خواني کره د درياب بچيه
چې خونه ورانه کړه اغيارولره
مسته چپه شې د سېلاب بچيه

بچي ته د مور دُعا قبلېږي پېره
کاش اچې ما هم په دې يقين کړه وه
خوزه وړوکه ووم زه نه پوهېدم
چې مې په دې باندي آمين کړه وه

د شالدا په نوم خط

اميد لرم ښه به ئې په خوند تېروي
له ما په شاني به ته ژوند تېروي
د خوږ وطن د ننگ ناموس د پاره
د زهرو گوټ به لکه قند تېروي

ځنگه چې سيند د کلی ستا په خوا کېښي
چپې چپې شې غور ځنگونه وهی
داسې زما خوا کېښي په پېره مستی
د سمندر چپې تپو پونه وهی

د انور حالات که اورېدل مې غواړي
د زړه زخمونه که گڼل مې غواړي
د خدای نه چې غواړي پکښې ما یادوه
که په سیالی سره لېدل مې غواړي

چې هر ماشام پکښې جنت جوړېږي
هاغه دکلي لاله زار څنگه ده
چې پرې د چم کوڅې رنگيني ښکاري
هاغه معاذ عادل مدرار څنگه ده

څه نوی تازه درته وئيلې مې وه
بس نور څه نشته چې ليکلې مې وه
قلم بندومه اجازت راکړه
نشته الفاظ چې ته ستايلې مې وه

درد ټي راله راكړلو قرار ټي رانه واخستو
مينه مي ظالمه وه دلدار ټي رانه واخستو

جام كښي د ساقی راته مستی حېرانه پاتې شوه
سترگې دې چلبازې وې خمار ټي رانه واخستو

نور دغه ظالم خزان زما د ژوند نه څه غواړي
حُسن ټي تاله كړلو بهار ټي رانه واخستو

دالا د قاتل اشنا نرمی وه پوهه نه يم
صليب ته ټي نزدې كړمه نو دار ټي رانه واخستو

لاره د پښتو د ادب ناوې كونده پاتې شوه
خدايه د الياس شان قلمكار ټي رانه واخستو

په موسېدو شي سپين سحر جوړوي
 لېمه د يار سپرلي اکثر جوړوي
 د خيال خبرې مې زړه چرته مني
 ستا په کوڅه کښې راله شر جوړوي
 د اسرافيل شپيلۍ به ويښ مې نه کړي
 د بنگرو شرنگ به دې محشر جوړوي
 ستا د نظر قاتلان نه پوهېږي
 ماته سپرلي د دار په سر جوړوي
 ته دې د خېشت د زوره څه خبرې
 په زړه مې کړښې ستا نظر جوړوي
 د هېرېدو طاقت دې نه لرمه
 ستا جدائی مې په زړه غر جوړوي
 الياسته زړه له دلاسي دې ورکړه
 مېنه به داخل ستانه نر جوړوي

سوج

نه په آسمان چرته پر قاښکارېده
نه د ورېخو پرې غوغا ښکارېده
د اوبو خاڅکې اوبه خور له نه وو
چې په پټو زمونږ د کړوخت شو
د چمن بوټي په ريگونو خړ وو
فطرت ته ستا په ستمونو خړ وو
قطرې قطرې شبنم پرې نه ښکارېدو
سپرلېه بيا د ستمگروخت شو
وعده ئې ماته کړه په غلا لاره
زما د مرستې نه په شا لاره
خپلو همزولو راته لار اونيوه
چې د دښمن سره مې کله د ډغر وخت شو
د کوڅې سپوږمۍ په دې غوږا کوله
مټن زرگۍ به مې درزا کوله
د چم وړو به دې په کانو ويشتم
چې په کوڅه دې د گزر وخت شو

څه پښه نيولې ده حيرانه ښکاري
 اوس په خلوص خپله ستومانه ښکاري
 اقرار د مينې ئې نن داسې اوکړو
 سائيکل دې پرېږده د موټر وخت شو
 درپسې کړل مې ټول قضا مونځونه
 هم مې برباد کړه خپل اشنا وختونه
 ته په بلې باندې را اونه ختې
 بيا مې نن تېر د مازيگر وخت شو
 بچي بچي له مې خپلې اخلم
 د وطن پېغلوله والې اخلم
 چې د خوارانو زړونه اوخاندووم
 روژه تېرېږي د اختر وخت شو
 داستا په شاني خوبې پته نه يم
 وهل به خورم په سوک اولته نه يم
 زه به دې مرسته ښه په جار کومه
 چرته که ستا گل د شر وخت شو

لاخو وختی د خپل سوچونه کوه
 مونځ له به روسته ځه خوبونه کوه
 د عزازیل په جال کښي اونختمه
 د بانگ نه پس چې د سحر وخت شو
 د ژوندون تموله اثاثه دې واخله
 واخله مونی او خلاصه دې واخله
 شېخه دروغ درته وئيلي نه شم
 زه درنه ځمه د دلبر وخت شو
 بڼه سم سړه وه ته د کار لالیه
 عشق درنه جوړ کړلو بېکار لالیه
 د اشنا مېنې ورته پرې نه ښوده
 ستا چې د زدکړې او هنر وخت شو
 د خپل اولس پکښي دردونه لیکه
 خوږې نغمې خواږه فکرونه لیکه
 الیاس ته پاڅه دنیا اولرزوه
 ستاد شعرونو د اثر وخت شو

سپرله

چې د ماحول زړه زړه ورپکښې
سم د سپوږمۍ شان پر قېدلی نه وی
چې د پنجر و بندې مرغۍ ورپکښې
سم په چرچقو چغېدلی نه وی

چې مړ احساس پکښې ژوند غوندې شی
چې ټول ماحول نغمې نغمې غوندې شی
زه به ښېگړه ور له هله منم
چې مې وړوکې خیال زلمه غوندې شی

بس خو چې مېنه په هر لور خوره شی
خبرکه زخمونه مې لږ زور واخلي
ستاد ښائست غوټی چې گل نه کړی
دغه سپرله دې ربه اور واخلي

اصف آباد - کراچی
04-06-2001

چی تاته نه شی کتے

د خپل ارمان په تکل

د سپین سحر په تلاش

سم د ماسنامه سره

د چاد کور په تاخ کښې

وره دیوه بله شی

یا په سرو ایرو کښې

د سرو لمبو په خاطر

چرت په بخره تود شی

یاد ساقی په جام کښې

د چاد مستو شونډو

خواره خوندونه لارشی

یاد زاهد په ژبه

چرته د هوش نه مخکېني
د جانان نوم راشي
ياد رباب په تار کېني
چرته د ماتوزرونو
خوږې نغمې جوړې شي
د غسې زه هم گلي
ستاد بنائست په باغ کېني
خانله گلونه گورم
ستاد رخسار په رنګي
د شرمه پک گلونه
دومره نازک گلونه
چې تاته نه شي کتې
چې تاته نه شي کتې

ژوند کښې حقیقت غواړه د خیال قصوته مۀ گوره
 رنگ لټوه نور او د جمال قصوته مۀ گوره
 ستوری به پر قېړې خو دا بل رنگه رڼا کوی
 تور دے خو په سپین جبین د خال قصوته مۀ گوره
 داسې راته ښکاري چې سپوږمۍ ورېځو پټه کړه
 پروت وی په نازک بدن د شال قصوته مۀ گوره
 خاندۀ پکښې خبر دے که ئې لږ ساعت له دارشی تار
 زلفې درنۀ تاو شولې د تال قصوته مۀ گوره
 الیاسه په دیوال لکه د نوې میاشت را اوخته
 ورکېړی لږ ساعت له د هلال قصوته مۀ گوره

یو شعر

لکه موم د اور لمبو ته ویلی نه شوم
 زما عشق وو ستاد حسن کمال نه وو

غر بو ووم نېولې په سلگو کښې شومه
 درنه راستون چې په راتلو کښې شومه
 څنګ چې سبا نمر په ختو لېده شي
 داسې به تاته په کتو کښې شومه
 زولنې نشته خو زندان غونډې د
 بندې د زلفو په تيارو کښې شومه
 هستې ته هر ځای به مستي ګرېده
 ورک چې ساقی به په کاسو کښې شومه
 فنا په تا پسې د درست جهان نه
 لکه شبنم د نمر ختو کښې شومه
 مرک ګنې تل زما په څنګ کښې به وو
 ښه ده چې خدایه په توبو کښې شومه
 چرته چې شور به ستا بنگړو جوړ وو
 الیاس رالوئ هاعه نغو کښې شومه

مُسکا

يوه لحظه خالقه

ماته د مرګ نه محکمني

د يار مُسکا نصيب کړه

هغه خدا نصيب کړه

چې ستا سیرلې هم ورته

ګوته په خُله پاتې شې

چې د ساز ټکي نغمې

ورته اوډه پاتې شې

چې حسرتونه ورته

لمبه لمبه پاتې شې

چې نظرونه ورته
په نماشه پايې شي

چې سره ځامونه ورته
نشه بته پاتي شي

بس چې تصوير ئې سکلې
زما په زړه پايې شي

نويوه لحظه حالقه
ماته د مرک به مخکېني

سکلې حندا بصيب کړه
ديار مسکا بصيب کړه

طوطه کان
03-02-2000

شک (آزاد نظم)

ريځې ريځې ئې لوپټه په سر وه
په تن جوړه ئې وه خیرنه غونډې

پونډې ئې چاودې وې پيزار ئې نه وو
وړې چاچې ئې راته اونیولې

نن ئې زمانه هم په پک بازار کښې
په یره یره باندې سوال اوکړو

ما ورله هم د جیب نه دوه آنې
سه په اخلاص اوښه په مینه ورکړې

زما پرې شک د بې وسې راغې
ماوې د دې به چرته پلار نه وی

هائيكو

ستا د نظر خورو نغمو ته تاوېدمه داسې

څنگ چې چاپېره د يوې نقطې نه

د پنسل څوکه په پرکار تاوېږي

هائيكو

مينه مې کړې ده کوووم به ئې تل

بس که په دې وړه گناه مې وژنې

راځه چې لاړ شو د مقتل په لوري

طوطه کان
20-12-1999

عشق يې د رنگونو د ابشار مخه نيوي نه شي
مېنه لېوڼي مې د خمار مخه نيوي نه شي

دومره د تاو پک د چپي نظر سيزي
اوښکې يې د سترگو د رخسار مخه نيوي نه شي

دومره د وطن د پېغلو گوټي مې نازکه دي
گل لره ورځي خوبس د خار مخه نيوي نه شي

مونږ سره د کلي ماشومان په ډله شوي دي
داخلي مو واورتي د چاپلار مخه نيوي نه شي

زه گور د خپل حق د فرعونانو نه غوښتي شمه
منصور غوندي بي وسه به د دار مخه نيوي نه شي

اوگورتي دا خړې خړې خاورې هم شني شوي دي
دا حل خزانونه د بهار مخه نيوي نه شي

حکۀ خو د حُسن رنگینۍ ټولې صحرا کښې دی
 پېغلې د وطن مې د بازار مخه نیوې نه شی
 ستاد محبت قېدې بس ستاد خوشحالو په نوم
 ستار اتلوته څنگه به د لار مخه نیوې نه شی
 د ادې د سحر نه انتظار کښې دی ولاړیمه
 چا و چې الیاس د بکلی یار مخه نیوې نه شی

لویه خدایه

بیامي سترگې د حانان شوې قدم بوسه
 بکله خائې د پورته نه شې پکښې اوسه
 په عمل خولا حاصله ستارضاوه
 بس رحمت ته دې پراته وو بې پیوسه

درپسې مې ګله چا ن دالر او برکړه
 هسې زيات مې خپل غمونه د ځيگر کړه
 د رُخسار لمبې دې بلې ساته ګلې
 ماشامونه د ژوندون زما سحر کړه
 بدې سترګې د رقيب کۀ درته ګوري
 نظرمات له دې ګلونه تاؤ د سر کړه
 سپوږمۍ هر وخت په ورېځو پټه نه وې
 تورو زلفونه دې سپين مخ رابهر کړه
 هاغه يار باندي به ولې نه نازيږم
 وئيل ئې مورې لېونۍ لره مې ورکړه
 ښکله يار مې په بلۍ باندي ولاړ دے
 خدايه ژوند راله د مينې ماريگر کړه
 ساه مې تا پسې د تنه جدا کيږي
 لږ په مينه راته ښکليه نظر کړه
 چي الياس سره د مېنې نيت دې نه وو
 عالمونه دې په څۀ پسې خبر کړه

طوطه کان
10-07-1998

ستا په راتګ

زما د نیمګړې ارمانونو قاتل
ستا ګل ورینه خندا جوړه شی

ستا د قاتل نظر به څه وائمه
زما معصوم احساس ئې اووژلو

زما د ستړۍ ژوندون ستړۍ نغمې
زما په خیال کېنې لا تر اوسه ګرځي

ستا په راتګ ترې ترانې جوړې شی
ګله راپېښه کوه ګله ګله

پيښور

14-05-1998

اراده

وېم چې د رنگ نه ډک کړم
ځانله د ژوند خوبونه

بيا پکښې ډوب کړمه ټول
د کائنات فکرونه

او مرګ ته او وائم چې رانه شي
د خدائې د پاره په دې لوري ګورې

خيال کوه مينه مې رسوانه کړې
رقيب مې هر وخت راته ګوري ګورې

طوطه کان
08-07-1998

د محبت نه مخکېني

د محبت نه مخکېني

زما زلمې احساس اوډه غوندې وو
د خپلواکۍ نغمې ئې نه وئيلې
زه د دردونو نه خبر نه ووم
ما د غمونو د نياڅه پېژنده

د محبت نه مخکېني

ماستا بنائسته بڼکې تصوير جانانه
په تصور کېني جوړولې نه شو
ما د جفا دستور ليدلې نه وو
زه د نفرت په قانون څه پوهېدم
د ژوند خواږه تراخه مې نه پېژنده

د محبت نه مخکېني

زما زلمې احساس اوډه غوندې وو

طوطه کان
05-12-1998

گُل پکښې نشته د ازغو پکه ده
ماضی مې ټوله د سلگو پکه ده
زما په زړه کښې د ژوندون فلسفه
د خوبې رحمه تلوسو پکه ده
غېر به همېش دلته ټیټ سترگې گرځي
زما دړه د شاه زلمو پکه ده
گیدر څنگه دې راته مه ځلوه
خیالی دنیامې د زمرو پکه ده
د تخیل پرواز دې ښکته نه کړي
کعبه د لوړو منارو پکه ده
د ملاکنډ غرونه نغمې نه وائی
شاعری څنګ مې د مصرو پکه ده
د گُل په ځای مې نن په کاینو اولی
د یار کوڅه د لېونو پکه ده
الیاسه مه ټي چېرې برخېره نه شی
هره سلګۍ دې د نغمو پکه ده

فراق نژدې شولو ژړېږمه ځم
سم په سلگو ترې روانېږمه ځم

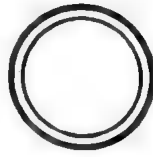
د تهمتو نو پيټې نه شمه وړې
د يار کوڅه کښې نه اودرېږمه ځم

جرگې ترې ټولې بې نوا راغلې
نن ورته پښو باندي غوړېږمه ځم

د ژوند تيارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنگ خنډېږمه ځم

الياس دې د مخ رنځ ته هر ماښام
لکه پټنگ غوندي سوزېږمه ځم

څنگه به ځم چې بنکې گلې شوې د منزل په لټون
راته هموارې هم نالې شوې د منزل په لټون

د زړه د کومې په اخلاص به دې رابللمه خوا
بس که راپیښې خوشحالی شوې د منزل په لټون

په نظر نه راځي په غټو غټو گورم ورته
د پښو تناکې مې پولي شوې د منزل په لټون

سپرلی ئې په معصومو انگوکښې خندا راوړه
سم په خندا ورته کلی شوې د منزل په لټون

د انتظار لارې ته گوري د حسرت په نظر
پېغلې راپوته په بلې شوې د منزل په لټون

چرته الیاس پکښې هېر نه کړې وعده ماتې نه شه
که دې نصیب یاره سیالې شوې د منزل په لټون

ژوند په وږمو اوده شو ساز په نغمو اوده شو
ته چې مې خيال ته راغلې درد په سلگو اوده شو

ماشوم زړگي مې گله ستاد خدا په ارمان
ستاد مسکا په ارمان ستا په قصو اوده شو

ستاد راتك په طمع ستاد ليدو په ارمان
نن ټوله شپه مې زړگي په دلاسو اوده شو

ستاد فراق د لاسه ستادا الياس لېونه
ستاد سيالي د پاره نن په لمبو اوده شو

از غن ماحول چې مې بهار شی هله
د زړه زخمونه به قرار شی هله

د منصور یاد به پرې تازه کړمه زه
بس چې ستا زلفې زما دار شی هله

خپل کار ته هر یو سره کار وائی
کار چې پردې شی نو بیگار شی هله

لار د منزل دومره اوږده خونه ده
سره چې اوږدیری ایسار شی هله

د زړه درزا مې لږ سېوا غوندې شی
آشنا په سترگو کښې چې قار شی هله

بیا که الیاس ته لېونه وائی خبر
خبری گریوان چې ئې تار تار شی هله

پاتې نن په سرو سترگو بېلتون شولو
تلو کښې چې ښائسته جانان راستون شولو

عرش کښې پسې چغې فرشتو کرلې
بیا مې د چایاد زړه کښې زرغون شولو

فکر به مې څنگه غزونې کړی
ستا چې سبانه مابنم پروون شولو

تاته تصور کښې په سجدو شومه
خیال مې د دنیا خیال کښې مجنون شولو

نه منې چې څه درته الیاس وائی
دالا څنگه ستا د خیال سمون شولو

کیماری کراچی

14-10-2002

د رنگ تصویر لټومه ځم د خوند نقشه جوړومه
د خېشت په مصور به مې د ژوند نقشه جوړومه

بې خياله فکر وړې شهزاده به پکښې گرځم
په چغود پرهر به مې د قند نقشه جوړومه

ستا به د خوړې مینې داستان ورته راواخلمه
بيا به په ټوټې زړه د پېوند نقشه جوړومه

راز دې د پردې راته افشاں کړه چې لږ پوهه شم
يا عقل لیونی ته به د بند نقشه جوړومه

ستا خواله به د خیال په مست ټالونو کښې درځم
الیا س به پکښې ځانله د مېوند نقشه جوړومه

طوطه کان
10-11-2004

په ړندو کښې کون باچاوی

چی الف او ب مې زده کړه
ماوې لارمه هوسنیار شوم
اوس به خلق راوړی خپلې
فیصلې د ژوندون ماله
زه به بر سرته په کت کښې
دروند قاضی د کلی ناست یم
لاس په نام به واړه خلق
راته وائی آوجی ښه جی
بالکل تهیک ده ته صحیح وې
خو څوک نشته چې نن ما ته
حقیقت ښکاره زما کړی
زه ناپوهه ووم جاهل ووم
زما دوه مسئلې زده وه
خو ریښتیا خبره داده
چی ړندو کښې کون باچاوی

طوطه كان
04-11-2004

شاعر

اول لټون د خو لفظونو کووم
بيا ئې جوړښت په رديفونو کووم

د خيال خبرې پکښې اوستاېمه
يا پکښې ذکر د وختونو کووم

خه چې ليدله به مې
هاغه ليکله به مې

دنيا ته حال د زړگي
په جار وئيله به مې

خو چاپېرچل مې راته
نامه د ېم راکړه

د شعور قدر نشته
ماتوم قلم راکړه

قطعه

خبره چې په تلو کښې دې نن ستغه غوندې کړه
زما دې خوږ زړگي درپسې چغه غوندې کړه
قصه هاغه د خېشت به يوځل بيا شروع کووم
جانان چې په چل ول کښې آغه دغه غوندې کړه

قطعه

په ځان کښې نه ځائېږي سيال لیده شی
ستا په کتومي زړه خوشحال لیده شی
کومي چې ستا په څنگ کښې نه تېرېږي
هاغه لحظه راته سم کال لیده شی

قطعه

سپوږمۍ وه رانه هېره د هلال په تماشه ووم
ستاد زلفو په تیارو کښې ستاد خال په تماشه ووم
يو لحظه کښې ئې جوړ کړه وو محل ماله د مينې
خيال زما په تماشه وو زه د خيال په تماشه ووم

ایتمی دهماکے

اول به هر ځای کښې ناکام یادېدو
هم خطاکار او هم بدنام یادېدو

د فیرنګیانو غلامان وو خدائیگو
تش به آزاد مونږه په نام یادېدو

د بي و سۍ په زولنو کښې بندوو
تل بي گناه به گام په گام یادېدو

هغوئی په خپله وو بي و سه ربه
چرته چې مونږ په احترام یادېدو

خونور په سترگو کښې مې نم خدایه
لیدلۍ نه شولو د غم خدایه

چې د غوری نه پس شاهین والوتو
جوړ په اغیارو شو ماتم خدایه

نن د وطن هريو زلمي مي ويش دے
اوس ترې ورځمه ويني ځمك خدايه

چې زړه د غېرو په يوتق اوچوي
ورته پزومه ايتم بم خدايه

اوس د نړۍ ټول كافران ژړېږي
هم د هندو قوم مشران ژړېږي

بچۍ بچۍ د غېرو غېرو ربه
په آزادي د پاکستان ژړېږي

وائی آزاد شوه مسلمان ملكونه
امريکه روس او هم جاپان ژړېږي

د پاکستان په دهماکو ملگرو
د کلننن سره عنان ژړېږي

بنگړی واله

په مکر نه پوهېدل کليواله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
په تورو سپینو سرو کروډکې کره
پېغلو ترې لیچې په بنگړو ډکې کره
روانه په خرڅون خپلې سوداله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
آواز ئې کوو واخلى بنگړی دی
درکووم اودریرئ سړی دی
دا څومره حیانه مزوب حاله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
چې وړه زرگه پکښې له تانه
الیاسته زار ئې د خندانه
واپس روانه کلی ته خوشحاله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه

لويه خدايه!

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې
شور مي د قلم په ژبه راوله
مخ کۀ رانه بېرته جانان واپووه
هله مي ماتم په ژبه راوله
نۀ بښايي لمدۀ په مړ پليتو دا
تندي له زم زم په ژبه راوله
راحت بغېر د سختو چاليدلې د
صبر زما زغم په ژبه راوله
خپله فيصله مي په تا پرېښې ده
دُعایي د کرم په ژبه راوله
راز کۀ د حکمت پکښې لېده غواړي
گفتار الياس ته کم په ژبه راوله

طوطه کان
16-07-2006

د مور په نوم

خدایه د هر غمه ټي هر خائے کښې آزاده ساتې
د محبت وړه د نیا مې پرې آباده ساتې

که د سپرلي د خوشحالو نسیم پرې لگی خبر ده
ته ټي د سپېره سپېره خزان د سپېره باده ساتې

چې په ژوندون واړه رنگونه ستا د در اووینی
په خپل رحمت کښې ټي هر وختی خدایه یاده ساتې

مور هم ایمان ده هم جهان او هم جنت ده زما
خدایه همیش ټي په دنیا کښې ژوندی بناده ساتې

گونجې پرې رانه ولې خدایه که هر څو غصه وی
ورته تند د یاس هر وختی کشاده ساتې

سکون

د سکون چغې د عشق سلگو کښې پټې
د دُنیا پسې په منډه نه موندۍ شی

دا ستا نونه به د عشق بېرته تازه شی
د الیاس غوندې که هر سره بنده شی

قطعه

عشق کښې اور لمبې غواړی کمال ته رسېده
خوب غوندې لیدل وو ستا جمال ته رسېده

دغه مرحله د دیدن بل رنگه هیبت لری
ستور و ته اسان وو خوستا خال ته رسېده

که په گل د نزاکت عکسونه ښکاری
ستا په مخ هم د قدرت عکسونه ښکاری

زړه مې ګوره تماشه که د سیرت کره
آینې کښې د صورت عکسونه ښکاری

تاکه نه هم رابللم خوزه راغلم
په نظر کښې دې د ست عکسونه ښکاری

د غصې نه ې رخصار د اور لمبې شوې
په رښتیا جوړ د قیامت عکسونه ښکاری

پوره نه شوه ستاد سترګو بادشاهی وه
ارمانی مې د حسرت عکسونه ښکاری

لوئې آسمان بغیر د ستونو نه ولاړ د
ناپوهانو ته دولت عکسونه ښکاری

مصور چرته د روح کرښه راښکې شی
دا الیاس ته حقیقت عکسونه ښکاری

گوته په خوله يمه حېران شپه ده
تېريږي چرته د هجران شپه ده
تک ترمنزله د جانان ووزما
خدایه په لاره د کاروان شپه ده
د غره په سر کښې د تنور لمبې وې
خلقو و يله د شعبان شپه ده
په نيمه لار کښې جانان پريښودمه
لوټ شومه خدایه د تاوان شپه ده
خلقه زه خپل جنت ته اور سيدم
نن مې په کلی د جانان شپه ده
د ونو شني پانې وچېږي خدایه
داسې ښکاريږي د خزان شپه ده
الياسه د مينې بوراگان دې څه شو
د گلو باغ کښې د ربحان شپه ده

سترگي

چې مې وژني دا خوږيز سترگې د چادې
دا ښائسته لکه گل رېز سترگې د چادې

چې رساد زړه په سر زما ښخېږي
دا ناترسه لکه نېز سترگې د چادې

د ليندې په رنګ په غشوچې مې اولې
دا قاتل لکه چنگېز سترگې د چادې

چې مدام په تصور کښې مې پر تې وې
دا نياز يني د مکېز سترگې د چادې

دا چې ته ټي نشه کړه ټي الياسه
د نشې نه دا لبرېز سترگې د چادې

PPS پيښور
24-12-1997

ننګرهار ولايت
2001-50-01

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

گل خبرې اوکړلې گلزار خبرې اوکړلې

کله چې محفل کښې ښکلي یار خبرې اوکړلې

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

قربان به پرې ژه دواړه سر او مال کره

بس خوکه یو ځل ئې د اقرار خبرې اوکړلې

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

د ساقی په لاس کښې جام پاتې حبران شو

نن ئې دومره په تاتار خبرې اوکړلې

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

گل او ازغې به پکښې په زرګه څنګ پیژني

چې خزان هم د بهار خبرې اوکړلې

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

چې تر غوږو ئې غزل د الیاس راغی

نوبل هم د جفار خبرې اوکړلې

د پښتو ژبې د پوهنتون د لومړي څانګې د استادانو د ټولنې د غړي

طوطه کان
10-07-1998

چې زه هم سيال شمه د نورو سره (آزاد نظم)

په د ورکوټي دنياگي کښې ربه
چې زه هم هېر کړمه خپل تېر غمونه
چې زه هم دغه د سلگو ژوندون
لږ په خندا خندا کښې تېر کړمه
چې زه هم اووينځم د خپل لمن نه
د تهمتو نو دا تور تور داغونه
چې زه هم دغه د سيالي لمحي
چې زه هم دغه خپل رنگين خوبونه
په دې غمجنو سترگو اووينمه
چې زه هم ډک د ارمانونو زړه
لږ د سکون په غير کښې اووينمه
چې زه هم خپله مينه خپله کړمه
ځکه خو پېره موده پس خالقه
زه يو نيمگړه غوندي سوال کوومه
جام او جانان راله يو ځای راکړه
چې زه هم سيال شمه د نورو سره

تاچي د زړه ريبلو چل زده کوو
ماد سلگو ژړلو چل زده کوو

روژه په خوله مي ستا سيالي ته کاته
ماد اختړکولو چل زده کوو

تا مي تېره کړله سپوا غمونه
ماد پرهر گندلو چل زده کوو

د زلفو مينځ کبښي مي سپين مخ ته کاته
ماد سحر ليدلو چل زده کوو

خپلو خپلوانو مي هم خپل نه کړمه
ماپه پردو د خپلو چل زده کوو

د غم مشکنې مي پيټلې ستاد زلفو په تار
ماد غزل ليکلو چل زده کوو

تاچي الياس به رنځوو په وعدو
ماتري د درد زغملو چل زده کوو

د افغانستان د کورنيو
0005-57-95

پر پردوئ چې گل شي پسرله، ځمه شيندمه
د زړه په پر هرونو مي لمبې ځمه شيندمه

پېغام نوی دنياته مي د ميني په کښې راوړو
بنائسته پکښې خوږې ښکلې نغمې ځمه شيندمه

دستور د کۀ اخلاص د پښتنو د نۀ پوهېږم
په لاره کښې گلان د مېلمني ځمه شيندمه

اے بس کره ستمگره د زړه سره لږ پخلاشه
اوبنکې مي نن بيا درته جرگې ځمه شيندمه

الياس دې بيا درون سحر نغمو ته لږ خوشحاله کړه
تر خوبه مي چاپېره شوگيرې ځمه شيندمه

اتفاق

ته که پير ئې خو په ډېرو کښې هم هېر شوه
زه که يويم خو د قام سره يو لک شوم
تا پخپله کناره کړله د قام سره د تنک نه
اوس به ماته داسې نه وائي چې سپک شوم

د انصاف چغه

څنگ چې ترې زما بچي خبر نه وي
دغسې به ستاسو هم اختر نه وي
واورئ د وطن ژمې که تود نه شو
بيا به په آسمان کېني گور نه وي

کیماری کراچی
19-09-2002

جانان

پورته په آسمان کېږي
یو د مینې بادشاه ناست یی
واڼی واخلى که څوک غواړي
راحتونه خوشحالیانې
ځکه خلق ورپسې دی
ترینه خېشت او سرور غواړي
څوک ترې رنگ او څمار غواړي
څوک محل او مینار غواړي
څوک ترې غواړي ځانله ژوند د ملنګۍ
څوک ترې زر او دینار غواړي
څوک ترې غواړي دمستی درباب چغې
څوک ترې زړه د خاکسار غواړي
زه هم ځانته فکر یوړم
لاس مې اوچت کړل سوال مې اوکړو
ماله صرف جانان راکړه
ماله صرف جانان راکړه

قطعه

چرتۀ چې باطل د حق ملگرۀ شئ
هلتۀ کبشې رواج د مينې زور لري
مرګ دې خبرۀ دۀ اوواښ رعب دار ځانته
ژوند هم عجيبه غوندې کبشې شور لري

توبه

ورته سپېره تندۀ که ټيټ مې نه شو
هغه دې خدايه کعبه نه گنمه
که ستا ئې عرش په رقبډلو نه کړو
دغه توبه مې توبه نه گنمه

جبل علی- دُبئی
17-08-2002

د خېشت نه راته پکې زمانې د سترگو جوړې کړه
مُسکا پکښې خوره کړه ترانې د سترگو جوړې کړه

بیامې پکښې نېټ سجدو ته کړه د سترې ژوند
جک ساته بانه دې بُت خانې د سترگو جوړې کړه

والله که مې ساقی تنده ماتیرې په یو گوټ
لږ زور نظر له ورکړه مېخانې د سترگو جوړې کړه

جبر د حالاتو دې په تریو نظر پوه کړه یم
خه کنه اوس نورې بهانې د سترگو جوړې کړه

الیاس پکښې د ځان او د دُنیا نه ورکېده غواړم
بیاد خوږ نظر هاغه کانې د سترگو جوړې کړه

د ښار په تګ ووت خو لارم په مېره او ختم
د وصال شپه کېنې بد نصیب په شوکېره او ختم

شاهی زرګی له به کچکول په لاس کېنې ورکړمه خو
ستاد اُلفت په پیماني که زه پوره او ختم

ته چې د خیال په نیلی ناسته وې خوانی دې ستائل
ورته بې خیاله فکر وړه شهزاده او ختم

ستا په نظر کېنې د بڼوې د تال رنگونه خه شو
ورته پخوا چې به زه غلې شان اوده او ختم

الیاس به هسې نازېدم په خپل رنگین خیالونو
تېوله دنیاراهسې خاندی دیوانه او ختم

طوطه کان
03-07-2000

شینکے
(آزاد نظم)

د سیند په غاړه د خوړو خوراسي
پت پت په زړه کېنې ژړېد مه ربه

لکه د اور لمبه لمبه ولاړ ووم
د هر په میاشت کېنې مې سوچونه کول

ماوې باد رو به خدایه څنګ تېرېږي
ماوې باران به خدایه کله کېږي

چې سوکړه ختمه شی سپرله غوندې شی
هر خوا پتو کېنې به شینکے غوندې شی

يو گهړی هزار گهړی شی چې ته نه ئه
ټوله شپه مې خونړی شی چې ته نه ئه

ته به ځان له چرته بل ځای کښې خنډېږه
زما سر دړی دړی شی چې ته نه ئه

شابه مرستې له مې زر رادرومه گلي
هر سره سر په تگي شی چې ته نه ئه

د یخني نه مې وجود په رپېدو شی
طوطه کان راته وایي شی چې ته نه ئه

یارودونه مې د سترگو نه بهیږي
یا مې زړه تنی تنی شی چې ته نه ئه

سره غرمه وی د سور اوړی خو دلبره
په یاس تېره جری شی چې ته نه ئه

يوم آزادى
1997

دُعا

په دُنیا کښې ربه راگره د عیسی غونډې مکان
په هوا مې تخت روان کړه لکه تخت د سلیمان
سوچ سمجھ پوهه زما برابر کړه د لقمان
اسماعیل غونډې له تانه تن بدن زما قربان
ابراهیم غونډې په اُور کښې راته جوړ کړه گلستان
رنگینې د سپرلی راگره موسم کښې د خزان
د قارون غونډې مال راگره سخا راگره د عثمان
عمر لوټې د خضر راگره په طلب کښې د جانان
ماته اوبنایه خالقه خپله لاره د عرفان

د افتاب په رڼک خدایه
دا زړه مې کړه روښان

نن لا څه بل رنگه نه چې څنگه به وي څنگ سببا

سترگو کښې راوړي اشنا مې نوې نوې رنگ سببا

خواږه د لېونۍ مينې زما به هم څه کم نه وي

اوډې کړوکه چرې لږ زما په نامه ننک سببا

څه دې نننۍ وعده راتلو راتلو کښې پاتې شوه

څه دې د راتک انتظار نور کړي په ماتنک سببا

خبرکه دې مغروره ې په حسن او ځوانۍ باندې

تېټ ساته نظر لکه د لوڼې ملنک ملنک سببا

هسې دې الياسه نن په ځله باندې توبې راځي

اخلې به منمه پرې نامه چرته د چنک سببا

جبرالتر
11-01-1999

د جبرالتر په ليدو

ديدن ئې راته تېرې د اسلام خبرې اوښودې

ښکلا ئې راته واپړه په ماښام خبرې اوښودې

لمن کښې ئې تر اوسه آدنور مشال بلېږي

ورېځو ئې په سر راته تمام خبرې اوښودې

دے ځائے کښې د طارق د توري شرنګ دے لا تر اوسه

دے ځائے راته د خپل اصلي مقام خبرې اوښودې

حسن ئې زما په ذهن داسې غلبه شولو

فکر مي قلم ته د الهام خبرې اوښودې

خومره ښائسته خواږه وختونه وو اشنا ميئن ووم
 د چاپه غم کښې ژرېدمه زه په چاميئن ووم
 چې مخامخ وويوتربله چې خوله ولې وو
 ښکارېده داسې ته په ما اوزه په تاميئن ووم
 چې په ولاړه څارېده ترې د دنيارنگونه
 ستاد جبين د خال په آبکلي مسکاميئن ووم
 هسې مې مه رته صادق يمه شک منه نه شه
 درته قسم خورمه والله چې په ريښتيا ميئن ووم
 آچي زمانه هم په پته ئې زما زړه وړه ده
 ستاد کاواکه ليونو سترگو په غلاميئن ووم
 ژوندمې داستاد لېونی ميني په نوم تيروو
 قسم په خدائې که زه الياس به په دنيا ميئن وو

کلی ته د کراچی نه په واپستی

14-11-2002

نور کتب
0002-60-18

مستی سرور شمه چنون شمه زه
تاته کتو کښې په سکون شمه زه

د دیدن وخت کښې د جانان په کوڅه
اوبښکې بهیږی چې راستون شمه زه

ته مې نظر کښې تور ملین اوگنډه
خبر ده که نورو ته زرقون شمه زه

قسم په خدائے چې د لاسه به یمه
ستا که یوه سلگی ژوندون شمه زه

د الیاس مینه به دې هم خوښه شی
ته که لیلی شی او مجنون شمه زه

21-12-2000

زيره پايښه وچه شوې د خزان شوم
چې ورگډ کله د عشق په گلستان شوم

لوپټه د يار په قبر مې جهنډې کړئ
زه شهيد د بنکلو سترگو په ارمان شوم

د زندانه مې اوس چرته يره کېږي
چې په دام د تورو زلفو بنديوان شوم

لکه ستوري چې د نمر د مخې ورک شي
تاپسي د غسې ورک له دې جهان شوم

حقيقت د لېونو راته څرگند شولو الياسه
نندراه چې په دا خپل څيرې گرېوان شوم

عمران هاوس کراچی
11-11-2001

بُت

ماوے چې يار دے زما
 ښکله دلدار دے زما
 د زړه قرار دے زما
 اوس به ئې ديدار کومه
 د ښکلو مستو سترگو
 خو په اول نظر کښې
 دومره نشه شومه چې
 تاب مې په زړه کښې نه وو
 دومره بې خوده وومه
 ورته سجده مې اوکړه
 ماوے دا يار دے زما
 ښکله دلدار دے زما
 د زړه قرار دے زما
 اوس به ئې ديدار کومه
 خوبيا ناخپه غوندې

زړگي مي چغې کړلې
 ماوه دا يار خونه ده
 دا چرته بُت غوندي ده
 سرمي راپورته کړلو
 بيا په توبو شومه زه
 ماوه چې غبرته سجده
 حرام حرام دی خو بس
 تندې مي بېرته ټيټ شو
 بيا مي ايمان راوړو
 بېرته مي چغې کړلې
 ماهاغه بُت اومندو
 کوم چې د پيري مودي
 کوم چې به تل ترته
 زما په زړه کښې پروت وو

گورۍ راته بیاڅا له حېرانه په تاڅه اوشو
دومره تریخ خونه و ته جانانه په تاڅه اوشو

هسې دې د خیال مانی زما په زړه کښې جوړې کړې
خاوړې شوې ایرې شولې ارمانه په تاڅه اوشو

تا خو به زمانه بغير ژوند ته ژوندون نه وئیلو
اوس نه راکه خفه ئې جوړې گرانه په تاڅه اوشو

تک کوه په مخکښې ځه په روسته روسته څه گورۍ
منزل ته لاره پاتې ده کاروانه په تاڅه اوشو

د خلقو درته سترگې وې چې ته به جوړ پښتو گټې
لیک نیمگړۍ پریردۍ الیاس خانه په تاڅه اوشو

په پټۍ مخې دلرېا باندې ميئن شوم
لېونۍ ووم په سودا باندې ميئن شوم

په خندا پسې ژړاوی دا متل ده
نو بيا څه له په خندا باندې ميئن شوم

چې اقرار کېږي دې انکار کولو ياره
ستا په دې يوې ادا باندې ميئن شوم

چې بابار پکېښې پښتو ستاڼی ملګرو
په شعرونو د حمزآ باندې ميئن شوم

زه الياس د خپله ځانه گيله مند يم
چې له تاشان بې وفا باندې ميئن شوم

مینہ

مینہ د خیال یو سمندر دے

کہ سیلی دہ او طوفان دے

د اظہار ورہ جذبہ دہ

کہ نیمگرت یو ارمان دے

دا سبلا د ترمو او بنکو کہ د سرو شونہو خندا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

دا د سپین سحر رنیا دہ

کہ د توری شپی تیاری دہ

دا شغلہ دہ کہ بخرے

کہ د زرہ د اور ایرہ دہ

دا د غمہ خوب خندا دہ کہ جنون دے او سودا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

دا د سوي زړه آواز دے

که قصه د پره د راز ده

د رباب چيرلے تار دے

که نغمه په که د ساز ده

دا آغلز د لپو تنوب دے که د خور زړونو د رزاده

راته او وایه زرگيه مينه دا که مينه دا ده

د کافر زړه بُت خانه ده

که د مات زړگی حرم دے

دا سيالي ده خوشحالی ده

که بس صرف نوم د غم دے

دا د زړه د جوش چغار دے که د سترگو نه پيدا ده

راته او وایه زرگيه مينه دا که مينه دا ده

شور او غوغا خه گوري اوس چنگ دُنیا چرته ده
تشي خاوري لوتي دي اوس رنگ دُنیا چرته ده

زه خو خوبوله ستاد ميني الله هو وومه
نشته اوس ئي گورم زه پالنگ دُنیا چرته ده

عشق مي لبونه د سود او زيان خبري نه گوري
د سره پکښي اودانگي خو ننگ دُنیا چرته ده

شته ده خو آداب د خپليدو ئي مونږ له نه راځي
فضا به نغمه گو کړمه خو ترنگ دُنیا چرته ده

ستاد ميني خاوره کښي ئي خاوري ارمانونه شوه
ستاد مينه کښي ورك الياس ملنگ دُنیا چرته ده

طوطه کان
17-07-2006

ميني ته

چاپېره ترې د مينې پتنگانو طوافونه کړي
فکر روښان کړه مې فانوس دې پاکې مينې ته

صورت د آئينې په رنګ هر څيز ته په جار سنائي
اخلاص مې وربخښلې تقدّس دې پاکې مينې ته

خليل د اور لمبو کښې د ريحان ننداره کړې وه
الياسه ځکه ستا هم زړگې موس دې پاکې مينې ته

خدایه چې څه به کیږي!

عجب وختونه راغله
 تمیز د ښو او بدو
 لارې ورکېږي ربه
 خپلولی مینه نشته
 د یو بل غم کښې شریک
 خواخوږی پاتی نه شو
 خدایه چې څه به کیږي
 مخکښې به څه پیښېږي
 بغض کینه زیاتېږي
 عجب وختونه راغله
 هر سره منډه کښې ده
 وائی چې څنگه به ځم
 مخکښې د رور عزیز نه
 په مال او زرکښې ځانله
 د څو روپو په خاطر
 گرځي ایمان خرڅوی

خدايه چې څه به كيږي
 مخكښي به څه پيښيږي
 عجب وختونه راغله
 خپلې درنې اوچتې
 د نورو سپكې وايو
 ضمير اوډه د زمونږ
 لاسونه گېردى زمونږ
 خدايه چې څه به كيږي
 مخكښي به څه پيښيږي
 د بل خبرې كوو
 پردې سندرې وايو
 خپل هر څه هېردى زمونږ
 د رور ولى يادونه
 رنگونه پاتې نه شو
 خدايه چې څه به كيږي
 مخكښي به څه پيښيږي

قطعه

قافلي مي د صليب په لاره درومي
 خه له تېسته مي كوله د زندانه
 پردو خان ته نږدې نه كړمه پرده ووم
 خپل دې ورك شي خپل ورك كړمه د خانه

قطعه

جنت مي جوړوو خانه جهان مي جوړولو
 تصوير په مينه مينه د جانان مي جوړولو
 ستار لفو كښي گلان مي په مزه مزه ټومبل
 سپرله ترې ښكله ښكله په خپل شان مي جوړولو

پښتنه خاوري ته

له د غېرتي اولس نياز بيني پښتني خاورې
 ډېره موده پس مې ې ليدلې ميلمني خاورې

سأه د خوشحالي مې روح كښې ستا په ليدو گډه شوه
 ستا شان كښې به وائمه رنگيني ترانې خاورې

تاراته په غېره كښې غيرت او پښتو اوښوده
 تاته به درځار كړمه داوړه زمانې خاورې

ستاد لوړو غرونو د لمن په مسته سيمه كښې
 اوس هم ماته ښكاري مينه ناكه افسانې خاورې

مرگ او لاس نیو ه

مخلوقه چپ شئی یو اعلان واورئ
 د مرگ خبر د یو انسان واورئ
 چې مره بنخ شی نو خوږو ملگرو
 بیاد مولا صاحب بیان واورئ
 په ونو بوټو او حیوان راځی
 حق د مرگ په هر انسان به راځی
 څوک د دې مړی جنازې له لاره
 څوک د صابن په خوند مزې له لاره
 چې دا په څه کله او څنگه مړ شو
 څوک ئې بس دغه اندازې له لاره
 چا د غېرت او بهادری کولې
 چا ئې قیصې د بیماری کولې
 راته د ورايه خندېدلې وو
 ما هم پرون سحر لیدلې وو
 بهر بهادر او غېرتی ځوان وو
 په ټولو روڼو کښې بهر ښکله وو

نورې خبرې خبر دے بيا به اوکړو

ملگرو لاس اوچت کړئ دُعا به اوکړو

زه هم د کت په پيارمه غلے غونډې

کښېناستم ډير زيات غم زپلے غونډې

د غم خواری الفاظ وئيل مې غوښته

شونډې مې خدائيگو رپېدلے غونډې

بيا مې په ژبه دا الفاظ راغله

غم کښې شريك ئې ډېر په ناز راغله

يو دُعا به اوکړو لاس اوچت کړئ

غم کښې شريك ئې ډېر په ناز اوچت کړئ

الله دې ئې اوبخښی ډېر ښه سره وو

اوچت کړئ خبر بيا يو ځلې لاس اوچت کړئ

په روغ رنځور غريب او خان به راځی

حق دے مرگے په هر انسان به راځی

1998

پښتون ته

قربانی ورکړه دې د تن پښتونه
جوړکړه رنگین دا خپل وطن پښتونه

که د اغیارو په اسره پاتې شوه
داغ به دې لگي په لمن پښتونه

پاڅه په خپل قام باندې ننک اوکړه
او تېره سر باندې کفن پښتونه

ستاد مرانې او غېرت نه لوگي
زما سلگي د زنکدن پښتونه

قسم په خدائې نور دې لیدلې نه شم
په سترگو سرو باندې ویرژن پښتونه

توره د خدائې لقب دې بیا اوگټه
اے د خالډ نمسی تورزن پښتونه

ستا په ناموس ځان تویول غواړی
د الیاس وینه د بدن پښتونه

محمد الياس الياس